

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/50/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202027
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202027.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Ing. T. Y., bytom Q., právne zast.: JUDr. Katarína Chalková, advokátka so sídlom Trenčianska 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: 1./ Rektor Univerzity Komenského v Bratislave, so sídlom Šafárikovo námestie 6, 818 05 Bratislava a proti žalovanému: 2./ Dekan Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, so sídlom Šafárikovo námestie 6, 818 05 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OŠV 3418/2010 D III/2 zo dňa 16.9.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/270/2010-179 zo dňa 12.7.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/270/2010-179 zo dňa 12. júla 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného 1/, ktorým potvrdil rozhodnutie žalovaného 2/ o neprijatí žalobcu na bakalárske štúdium študijného programu právo.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca podal prihlášku na vysokoškolské štúdium na študijný program právo, s formou štúdia denná dňa 18.3.2010. Listom zo dňa 3.5.2010 žalovaný v 2./ rade oznámil žalobcovi, že rozhodnutie o neprijatí resp. prijatí bude doručené písomne doporučenou zásielkou do vlastných rúk. Poradie uchádzačov bude zároveň zverejnené aj na internetovej stránke fakulty www.flaw.uniba.sk <. dňa 15.6.2010. Rozhodnutím č. SO 2401/2010 D III/1 zo dňa 18.6.2010 žalovaný v 2./ rade dekan prof. JUDr. Y. U., CSc. v zastúpení neznámej osoby oznámil žalobcovi, že na 3-ročné bakalárske štúdium študijného programu právo nie je prijatý s odôvodnením, že na štúdium bolo prijatých 402 uchádzačov, ktorí preukázali najvyššiu mieru schopnosti na štúdium s tým, že posledný prijatý uchádzač získal počet bodov 450 a žalobca získal počet bodov 406. Rozhodnutie je podpísané neidentifikovateľnou osobou v zastúpení dekana. Dňa 3.9.2010 podal žalobca odvolanie. Rozhodnutím č.

OŠV 3418/2010 D III/2 zo dňa 16.9.2010 rektor univerzity doc. PhDr. S. J., CSc. potvrdil prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie žalobcu zamietol, nakoľko nezistil pri overovaní spôsobilosti na vysokoškolské štúdium porušenie ustanovení zákona č. 131/2002 Z.z. ani štatútu fakulty a univerzity.

Zo súdneho spisu a najmä z príloh, ktoré zaslal žalovaný krajský súd ďalej zistil, že podľa kritérií stanovených na rok 2010/2011 bol predpokladaný počet prijatých študentov 400 a to bez prijímacej skúšky. Hodnotenie pri prijímacom konaní sa uskutočnilo na základe troch koncoročných vysvedčení z posledných troch ročníkov strednej školy, maturitného vysvedčenia a dosiahnutých umiestnení v stredoškolských súťažiach. Následne sa body spočítali a jednotliví uchádzači sa podľa získaných bodov dali do poradia.

Podľa zistenia krajského súdu žalobca vedel vopred o podmienkach prijatia na vysokoškolské štúdium (povinnosť vysokej školy zverejňovať vopred kritériá na prijímacie skúšky), ako aj o systéme bodovania za jednotlivé koncoročné vysvedčenia. Posledný prijatý uchádzač dosiahol celkový počet bodov 450 a žalobca získal 406 bodov a teda podľa vopred známych kritérií žalobca nepreukázal najvyššiu možnú mieru schopností na štúdium podľa podmienok určených Právnickou fakultou Univerzity Komenského v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave nevzhliadol pri rozhodovaní žalovaného v 1./ rade a žalovaného v 2./ rade porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu veku, nakoľko kritériá na počet prijatých študentov v akademickom roku 2010/2011 boli stanovené už na zasadnutí Akademického senátu PraF UK dňa 17.6.2009 s tým, že predpokladaný počet prijatých uchádzačov stanovil na 400. Krajský súd má za to, že v danom prípade sa žalovaný v 1./ a 2./ rade striktne riadil kritériami prijímacieho konania na akademický rok 2010/2011 pre uchádzačov zo Slovenskej republiky a krajín Európskej únie, bez ohľadu na vek jednotlivých uchádzačov o štúdium a postupoval v súlade s § 15 ods. 2 písm. f/, § 27 ods. 1 písm. i/ a § 57 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách.

Podľa krajského súdu rozhodnutie žalovaného v 1./ rade má všetky podstatné náležitosti obsahové aj formálne, z rozhodnutia je zrejmé, kto ho vydal, komu je adresované, ako sa v danej veci rozhodlo, je datované a podpísané. V danom prípade, ak sa rektor univerzity podpísal pečiatkou a podpisom, krajský súd je toho názoru, že tento podpis je akceptovateľný vzhľadom na neúmerne vysoký počet vybavovaných žiadostí o preskúmanie rozhodnutí dekanov trinástich fakúlt, ktoré má univerzita a teda rozhodnutie žalovaného v 1./ rade má všetky podstatné náležitosti - obsahové a formálne, ktoré správne rozhodnutie má mať.

Čo sa týka podpisu na rozhodnutí žalovaného v 2./ rade, krajský súd uviedol, že v súlade s § 28 ods. 1 a 8, dekana zastupujú v ním určenom rozsahu prodekan a toto rozhodnutie bolo podpísané prodekanom PaedDr. JUDr. C. F., CSc. v súlade so zákonom č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a čl. 25 ods. 3 Štatútu Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Podľa žalobcu súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ „sa striktne riadili kritériami prijímacieho konania ...“, bez ohľadu na vek jednotlivých uchádzačov o štúdium ... „a teda že daný postup bol v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Žalobca však v žalobe nenamietal, že žalovaní 1/ a 2/ nepostupovali v súlade so schválenými kritériami prijímacieho konania, žalobca namietal, že samotné kritériá prijímacieho konania sú nastavené tak, že porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania. Súd prvého stupňa sa s touto právne relevantnou námietkou žalobcu žiadnym spôsobom nevysporiadal.

V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03, tento súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Žalobca má za to, že súd prvého stupňa tým, že sa nevysporiadal s právne relevantnou námietkou žalobcu o tom, že už samotné kritériá prijímacieho konania porušovali zásadu rovnakého zaobchádzania, spôsobujú, že konanie má vadu, ktorá mohla mať a mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. b) OSP.

Žalobca považuje za potrebné upozorniť, že žalovaní 1/ a 2/ v ich vyjadrení ani nepopreli, že žalobou napadnutým rozhodnutím bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Žalovaní sa vyššie uvedeným vyjadrením snažili len odpútať pozornosť konajúceho súdu od nezákonnosti samotných kritérií tým, že zdôraznili, že tieto kritériá striktne dodržiavali. Poukázal pritom na stanovisko žalovaného 2/ ku kauze

tzv. daňových poradcov. Inými slovami žalobca bol žalobou napadnutým rozhodnutím dekana PraF UK o neprijatí na vysokoškolské štúdium diskriminovaný nielen vo vzťahu k ostatným uchádzačom o prijatie na štúdium v 2010/2011, ale aj vo vzťahu k prijatým uchádzačom v akademickom roku 2008/2009 („daňoví poradcovia“), ktorým dekan PraF UK vyhovel a rozhodol o ich prijatí na štúdium v odvolacom konaní z dôvodu „napravenia predchádzajúcich chybných rozhodnutí o neprijatí, ktoré porušovali § 55 ods. 2 zák. o vysokých školách a čl. I § 3 ods. 1 a ods. 3 antidiskriminačného zákona.“ Tieto skutočnosti žalovaní 1/ a 2/ nepriamo potvrdili aj v ich vyjadrení zo 7.4.2011 tým, že iniciatívne uviedli, že pre nasledujúci akademický rok 2011/2012 už boli Akademickým senátom Právnickej fakulty UK dňa 20.9.2010 schválené nové kritériá prijímacieho konania, ktoré reagujú na pripomienky k predchádzajúcim kritériám prijímacieho konania.

Na základe uvedených skutočností má žalobca za to, že medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ nie je sporné, že kritériá prijímacieho konania na akademický rok 2010/2011 porušovali zásadu rovnakého zaobchádzania.

Vychádzajúc z uvedeného má žalobca za preukázané, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného 1/ taktiež nebolo vydané oprávnenou osobou, že rozhodnutie žalovaného 1/ nie je riadne podpísané. Súd prvého stupňa zhodne so žalovanými nezaujal žiaden právny názor k tvrdeniu žalobcu, že právo rektora rozhodovať o žiadosti o preskúmanie výsledku prijímacieho konania je neprenosné a zákonom výlučne zverené rektorovi.

Žalobca má za to, že súd prvého stupňa tým, že sa nevysporiadal s uvedenou právne relevantnou námietkou žalobcu, spôsobil, že konanie má vadu, ktorá mohla mať a mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. b/ OSP. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa bez predloženia akýchkoľvek dôkazov sa stotožnil s tvrdením žalovaných 1/ a 2/, že napadnuté rozhodnutie dekana podpísal prodekan PaedDr. JUDr. C. F., CSc., a že k podpisu došlo v súlade s ust. § 28 ods. 8 zák. č. 131/2002 Z.z. v spojení s čl. 25 ods. 3 Štatútu Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty, pričom v konaní nebolo žiadnym spôsobom hodnoverne preukázané, že menovaný prodekan bol dekanom určený na podpis žalobou napadnutého rozhodnutia dekana a súčasne, že dekan bol v čase podpisu neprítomný.

Podľa názoru žalobcu teda súd neúplne zistil skutkový stav veci. Žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie alt. aby odvolací súd žalobe vyhovel zrušením rozhodnutí napadnutých žalobou.

Žalovaní 1/ a 2/ žiadali prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je dôvodné vyhovieť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ust. § 250ja ods. 2 OSP, pričom vyhlásenie rozhodnutia oznámil v súlade s ust. § 156 ods. 3 OSP na úradnej tabuli a internetovej adrese www.nsud.sk.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdí, ak je vo výroku vecne správny. Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú založené na dostatočne zistenom skutkovom stave preukázanom obsahom predloženej spisovej dokumentácie. Odvolací súd, rovnako ako krajský súd nezistil dôvody pre spochybnenie kritérií, ktoré príslušná fakulta ustanovila pre prijatie na štúdium, o ktoré sa žalobca uchádzal. Pokiaľ žalobca tvrdí, že bol znevýhodnený oproti iným uchádzačom tým, že ukončil strednú školu v roku 1979 a nemohol sa teda podmienkam prijímania prispôbiť, odvolací súd len pripomína, že každý, kto sa o prijatie uchádzal, mohol podmienky na prijatie spoznať len dňom ich uverejnenia. Skutočnosť, že ich napr. študent posledného ročníka strednej školy môže využiť v príprave k získaniu lepšieho študijného výsledku v poslednom ročníku, sama osebe nie je dôvodom k tomu, aby ustanovené kritériá bolo možné považovať za retroaktívne a porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k tým uchádzačom, ktorí už

ukončili stredoškolské štúdium, prípadne aj o viac rokov, skôr, ako je to napr. u žalobcu. Dobré študijné výsledky (čo najlepšie študijné výsledky) vždy boli (opätovne aj niekoľko desaťročí) kritériom výberu pre ten ktorý študijný odbor. Žalobca neuvádza, že by od neho boli vyžadované také výsledky, ktoré by objektívne nebol mohol počas stredoškolského štúdia splniť.

Odvolací súd konštatuje, že samotné kritériá výberu nie sú viazané na vek uchádzača, preto bolo len na každom uchádzačovi, či sa prijímacieho pokračovania zúčastní alebo nezúčastní. Zásada rovnakého zaobchádzania by bola porušená, ak by bola stanovená možnosť prijatia len uchádzačov určitého veku.

Pokiaľ v odvolaní žalobca argumentuje tzv. kauzou daňových poradcov, odvolací súd len pripomína, že táto argumentácia nemá žiadnu vecnú súvislosť s prijímacím konaním, ktorého výsledkom bolo preskúmané rozhodnutie vo veci žalobcu. Rovnako ani neskoršia zmena podmienok prijímania na štúdium pre ďalšie študijné obdobie sama osebe nemá žiadnu súvislosť s preskúmaným rozhodnutím a nemôže prezumovať nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Odvolací súd podčiarkuje, že výsledok prijímacieho konania, v ktorom bolo exaktne preukázané, že žalobca objektívne nezískal taký počet bodov, aby mohol byť zaradený do stanoveného počtu prijatých uchádzačov, je úplne jednoznačný a nespochybniteľný.

Podľa § 58 ods. 8 zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách v znení platnom a účinnom v čase vydania rozhodnutia, rektor zmení rozhodnutie, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, s vnútorným predpisom vysokej školy alebo s podmienkami ustanovenými podľa § 57 ods. 1 zákona. Z uvedeného vyplýva, že v rámci preskúmania rozhodnutia o neprijatí na štúdium rektor skúma súlad rozhodnutia so zákonom, s vnútorným predpisom vysokej školy alebo s podmienkami prijatia na štúdium podľa § 57 ods. 1 zákona o vysokých školách. Úlohou rektora nie je vykonávať v konaní nové vlastné skutkové zistenia, ale iba skúmať tento súlad na základe obsahu spisu. Z povahy veci vyplýva, že rektor nemôže v konaní podľa § 58 ods. 8 pochybiť pri zisťovaní skutkového stavu, keďže skúma len súlad rozhodnutia s právom a s internými normami a kritériami pre prijímacie konanie. Rozhodnutie žalovaného 1/ nie je v rozpore s takto vymedzenou právnou úpravou kompetencie rektora. Rektor s ohľadom na vyššie citované ustanovenie § 58 ods. 8 zákona o vysokých školách vo veci ani nemohol rozhodnúť inak, než tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Vo veci nebol daný žiaden z dôvodov pre zrušenie rozhodnutia, ako ich ustanovuje § 58 ods. 8 zákona o vysokých školách.

Pokiaľ žaloba smerovala aj voči žalobcovi 2/, s poukazom na § 250 ods. 4 bola nadbytočná, keďže žalovaným je orgán, ktorý rozhodol v správnom konaní v poslednom stupni.

K odvolacím dôvodom žalobcu, ktoré sa týkajú podpisových oprávnení osôb určených dekanom alebo rektorom odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom v písomnom vyjadrení z 1.10.2012 žalovaný v 1./ rade ako i žalovaný v 2./ rade, výslovne potvrdzujú, že prvostupňové rozhodnutie i rozhodnutie o preskúmaní prvostupňového rozhodnutia boli vydané a podpísané oprávneným a povereným prodekanom, resp. oprávneným a povereným prorektorom, a to v rámci rozsahu určenom dekanom, resp. rektorom a v súlade s internými normatívnymi aktmi Univerzity Komenského v Bratislave (Štatút; čl. 26 ods. 1) a Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty (Štatút; čl. 25 ods. 3).

Pri vydaní prvostupňového rozhodnutia zastupoval dekana Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty, ním určený prodekan, a to, PaedDr. JUDr. C. F., CSc..

Pri vydaní druhostupňového rozhodnutia zastupoval rektora Univerzity Komenského v Bratislave ním určený prorektor, a to doc. RNDr. R. T., PhD.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 1./ rade i žalovaný v 2./ rade výslovne potvrdili a potvrdzujú, že uvedený prorektor, resp. prodekan boli rektorom, resp. dekanom určení a poverení na konanie v tejto veci, je túto skutočnosť možné považovať za preukázanú.

Odvolací súd nemá skutkový a ani právny dôvod nepriať stanovisko uvedených predstaviteľov univerzity a fakulty najmä ak z vecného hľadiska je výsledok prijímacieho konania, ako už bolo uvedené, nepochybný. Neodporuje zákonu o vysokých školách ani forma podpisu rozhodnutia použitím pečiatky namiesto vlastnoručného podpisu; taký postup je pri oznamovaní výsledkov prijímacieho konania v rádo vo stovkách prípadov plne akceptovateľný.

Z týchto dôvodov podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 OSP á contr. žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.